

כוכבים

היורשת של ג'יין פונדה

סיגורני ויבר היא ספורטיבית, חמוצה ותמיד נראית מעורבת

כשהפיעה ג'יל קלייבורג כאשה לא נשואה, נרמה היה כי היא מסמלת את העידן החדש של כוכבות הקולנוע — אותן כוכבות שהמלכה הלא-מוכרת שלהן ג'יין פונדה. אומנם, בתקופה מסוימת ניסה רוזה אדריס להפוך את פונדה (או אשתה) למשהו בנוסח חתולות-המין הצרפתיות הכחושות, אבל בלא הרכה הצלחה. לאחר סרט אחד עם הרכה גליצריק (בארברלה), חזרה פונדה להיות מה שהייתה תמיד: האמריקאית המשודרת. היודעת מה שהיא רוצה, רי קשוחה ולעולם לא נכנעת.

ואז, כשג'יל קלייבורג הפיעה כאשה המחפשת את עצמה לאחר התפרדות נישואיה, בסירטו של פול מאורסקי, חשבו כולם כי היא תאפשר לפונדה לנח ותכבוש את מקומה. היתה בה יותר רכות מאשר בפונדה, אבל היו לה גם מאגיות רבות, ובתוך זמן מסוים, אולי בגלל אותו סרט אומלל של קוסטא גאברס חנה קיי, לא עברה בריצות מספקת כדי להיות כוכבת של ממש.

נשמה אנרשית. כיתיים צצו כמה שמות נוספים, כולן מוכרות ומבטיחות. נאות מאוד ומפגנות מידה לא מבוטלת של עצמאות גם בכי חדת תפקידיהן: סוזן (תינוקות יפה, אטלנטיק סיטי) סאראנדרון, לסלי אן (בחר בי, בעיקבות הכרך) וורן, בארברה הרשי (שחורה בסערה ל' חנה ואחיותיה של וודי אלן) ומרי (קרוס קריק) סטינגרן.

אבל מכל אלה הדומיננטית היא כלי ספק סיגורני ויבר, שהגיעה אפילו למועמדות לאוסקר על שובו של הנוסע השמיני, ושאוּמַם העניקה לסרט זה מה שחסר בו בהמשך הראשון (הנוסע השמיני) — קצת נשמה אנרשית וחום. באותם הקטעים שבהם פיתחה קשר ואיכפתיות לגורלה של הילדה הניצולה באותה חללית שהלכה לאיבוד.

למעשה, מי שהבחין בסיגורני ויבר והפקיד בידה תפקיד עם בשר של ממש היה רווקא ה' אוסטרלי פיטר ויד. הוא הפקיד בידה את רמותה של העיתונאית הנמרצת, הנקלעת לקלחת הרר תחת באינרונסיה, בשנה בצל הסכנה. אבל זו לא היתה ההתחלה המקורית.

סיגורני נולדה למישפחה שכבר הייתה שרשים בעיסקה-שעשועים. אביה, פט ויבר, היה נשיא חברת אר-בי-סי בשנות ה-50, ואמה, אליזבת אינגליס — שחקנית.

שחקנית ויבר ב. עדי-ראייה של פיטר ייטס הדומיננטית ביותר

סיגורני למדה מישחק באוניברסיטת ייל, וכי תפקידה הראשון היתה כפילה של אינגריד ברגימן, בהפקה של האשה הקבועה עם ג'ון גילגוד. בהמשך הופיעה בהפקות תיאטרון של אוף-ברודוויי, ובכמה הפקות של פאבליק-תיאטר הידוע של ג'וזף פאפ.

כמה סדרות-טלוויזיה הביאו אל ההופעה הבילתי נמנעת במותחן-הפעולה האופנתי הנוסע השמיני (1979) וביקורת גלהבת של לוס-אנג'לס טיימס הישוותה את הופעתה ההירואית ללי מארוויץ בשנים-עשר הנועזים. בגוסבאס-טרס הוכיחה שהיא לא רק מתנועעת במהירות כי אם ניחנה גם בחוש-הומור, ואולי זו הסיבה שלעומת כוכבות רבות אחרות, שאליהן פנה הבימאי בוב סווייס והציע להן את התפקיד של

בניני, לורי, וויטס: נפגשים בכלא

אליהם. מבין לויבם ומוצא בדיוק את הטיפוסים העשויים להיכנס לדמותם כיד לתוך כפפה שנתפרה למענה בדיוק. אין ספק שגם בעובדה שדווקא הזר הוא המוצא לו בת-זוג זרה כמותו. כדי להשתקע קבע באותו איזור שכוח-אל, יש משהו הסימליות, וכמה מקיטעי הדיאלוג יהפכו בוודאי ל"קאלט". כמו סיפור הארנבת.

זרוקים

כחוק

נרדפי החוק (לב תל-אביב, אר-צות-הברית) — סירטו השני של ג'ים ג'ארמוס. מי שעשה את זרקים. שלושה גברים שבלעדיהם (גם כשחקנים) לא היה הסיפור אפשרי כלל וכלל: ג'ון לורי, ה' סקסופוניסט מזרים. מגלם כאן סרסור-זונות המבוקש בעוון פיתוי קטינה, תום וויטס, הפזימונאי המעולה. המגלם תפקיד של די-ג'יי, שהסיע מכונית ממקום למקום ורק במיקרה התגלה שבתא המסען שלה מונח ברנש לא כל-כך חי, והמצחיק והכחוש מכולם — רוברטו בניני, קומיקאי איטלקי. אליל ב' ארצו. המגלם דמותו של מהגר איטלקי בארצות-הברית, ש' התעצבן על פארטנר בביליארד והלם בראשו בכדור המישחק, קצת יותר מדי חזק.

השלושה נפגשים בתא הכלא. מיפגש גורלי של ממש. על אשמתם אין ויכוח. אבל גם על העובדה שהם לא מתכוננים להישאר בכלא — גם על כך אין להתמלא. בצורה שבה הם מחלצים את עצמם אין ג'ארמוס מתעמק, וזה גם לא חשוב. כי העיקר הוא המסע המוזר שהם מנהלים בתוך ביצות לואיזיאנה. מוזר, מצחיק עד דמעות, מקורי ורענן. ג'ארמוס מרגיש רגש של התפעמות והתלהבות לנוכח המקסם שיש לטיפוסים שהם עלובי חיים. ומעביר את הרגשתו אל הצופה. הוא נמשך

קתלין דויל וגונתן סילברמן: לא סבל ולא חוויה

הקולנועית נראית בנאלית כל-כך, צמויה ובלתי-מיוחדת עד שהיא נשכחת במהרה. עוד לפני שמסתיים הסרט. אומנם אין בכלל כל סבל, אבל גם לא חוויה גדולה.

מבין השחקנים אפשר לציין בהחלט את בלית דאנר. כאם המישפחה. למרות שכל דמיון בינה לבין אבי-טיפוס האם ה' יהודיה מיקרי בהחלט, ואת ג'ודי אייבי, בתור אחותה קיערת-הרואי. גם יתר השחקנים ממלאים את המוטל עליהם בנאמנות. אבל נראה שכאשר ינסחו בעתיד את קורות-חייהם, לא יהיה זה הסרט הראשון שימהרו להזכיר ברשימת ההישגים.

חיוכים

מישפחתיים

יומן חוף ברייטון (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — כל מחזה של גיל סיימון מגיע בסופו של דבר לקולנוע, ואם הבימאי אינו הרברט רוס. הרי הוא ג'ין זאקס. כל זאת אולי באורח זמני, עד אשר יחליט סיימון לטרוח מעט ולביים את הסרטים בעצמו.

כבכל הסיימונים המאוחרים, גם כאן מתבלבל ההומור בנימה בולטת של נוסטלגיה ועצב. הפעם לא קשה לזהות את הנימה האישית מאוד, המתלווה לכל העניין. כי מדובר בזיכרונותיו של נער מתבגר. בן למישפחה יהודית מברוקלין, ערב מילחמת העולם השנייה. מכאן והלאה יכול כל צופה מאומן, ולוא רק במקצת, לנחש מה צפוי לו בסרט: הזיות-מין צנועות, המתאימות לגיל. חלומות מפוארים על עתיד זהר של ספורטאי, ואולי סופר, בעיות כלכליות חמורות. חיכוכים מישפחתיים ועוד כיוצא באלה.

סוף דבר מכל אלה אינו חסר כאן. יש כאן קצת הווי של המישפחה היהודית, עם הבעל שעובד במרץ והאשה המנהלת את משק-הבית ביד רמה. דרך הדודה ובנותיה, שבאו להגורר עם המישפחה אחרי מותו בלא-יעת של הדוד, ועם האח הגדול, שאינו יכול לסבול כאשר מתעללים בכושים, ועם האחיינית שרוצה להצטרף לשורת מקהלה בברודוויי, ועם המחזר האירי של הדודה. החי בבית ממול. בקיצור: מלודרמה מישפחתיית, שזכתה בהצלחה גדולה מאוד על הבימה, אולי בגלל האווירה האינטימית והשטף של הדיאלוג. אבל בצורתה

שחקנית ויבר שנה בצל הסכנה

נערת ליווי, היתה סיגורני אחת הבודדות שענתה: כן.

עצמאית, אינטליגנטית וזנונית. זהו תפקיד שכל כוכבת אמריקאית היתה רוצה בו, להלכה: מותחן אופנתי, עם כל המרכיבים הרררי שים לקופה — סיור של ביון מעורב במיסתורין ומתובל ברומאנטיקה, על רקע בן זמננו, יחסים מעורערים במיורדה-תיכון ונסינותיהם של מי דינאים לתמרן בין הישראלים והפלסטינים. אשה בין הגברים ועולמם המסוכסך, האשה שכולם חושקים בה ורואים בה אובייקט מיני ר'.

ויבר מצליחה להפוך סיפור שאי... ג'ני כלל ועיקר לטורדה-פורס שלה, לצד... קל קיין — אותו לורד בולברוק, שהודקנותו מכירה לא במעט את ימיו האחרונים של ויליאם הולדן. היא משתמשת בוריוות שרכשה בשובו של הנוסע השמיני ובאיכויות של אשה עצמאית, מצליחה להיראות מושכת, מפתה, אינטליגנטית וזנונית גם יחד — וזוהו בהחלט הישג שאפשר להתגאות בו.

עדנה סיינר